

A Szövetség tanácsülés és az azt követő lelkipásztori konferencia résztvevői 1999. október 25-26-án, Nagyváradon, az 1. sz. gyülekezet imaházának udvarán...

... a háttérben az épülő „kifli-épület”, ahol azóta is sok bibliaiskolai és teológiai hallgató megfordult.

Jelen számunkban...

- Munkakongresszus Nagyváradon
- Diakónus-avatás Zilahon
- Missziós konferencia a Hargitán
- Szolgálattevők találkoztak Szilágynagyfaluban
- Sallai Jakab lelkipásztorra emlékezünk...

Egy-egy embertársunkkal – ha elmegy – egész kis világ távozik... Jakab testvértől több megfontolásra méltó gondolatot is kaptam. Egyik ilyen az ő fiatal életkorához kapcsolódik. Ahogy Háló Gyula lelkipásztor-költő írja egy 2023-as elmélkedésében a Békehírnökben: „A bölcsesség garanciája nem a tapasztalatok mennyisége, hanem azok helyes értelmezése”. Ezt a Biblia is alátámasztja: „Aki bölcsékkel jár, bölcsé lesz” (Péld 13:20). Oda-szegődöm tehát a nálamnál többekhez. Olyanféle törekvés ez, amiben Sallai Jakab példaadó alázata nagyon sokat segíthet.

Múltunk tanulságai egy reményteljes jövő érdekében (II.)

A harmadik korszak 1948-tól 1990-ig tartott. Ezt egyrészt a kollektivizálás, az urbanizáció, a költözések jellemezték. A városi gyülekezetek létszáma felduzzadt. Az ateista rendszer hatalmasai '54-ben kihirdették a „reglementare”-t, ami az összejövetellek korlátozását jelentette. Az 50 tag-nál kisebb létszámú magyar gyülekezeteket beolvasztották a román körzetekbe. Egy idő után betiltották a gyűléseket, konferenciákat. Azokon, amelyeket kivételesen megtarthattak, ott ültek a vallásügyi inspektorok. Ellehetetlenítették a sajtót, a könyvkiadást. Nem volt magyar baptista lap, csak az Îndrumatorul creștin hátsó oldalát szedték magyarul, aztán azt is lecsökkentették. Megfigyelés, besúgás, a testvérek közti bizalmatlanság is jellemezte ezt a korszakot, amikor nem lehetett tudni, ki az, aki esetleg jelenteni fog. Lerombolták az imaházakat, megtagadták az építési engedélyeket. Korlátozták a lelki munkások felkészülését a szemináriumban, aztán a bemerítéseket is. Amikor nagylétszámú bemerítéseket látunk régi képeken, az nem azért van, mert egy helységben olyan sokan tértek meg, hanem mert csak akkor és azon a helyen lehetett bemerítést tartani, így mindenki ott merítkezett be.

A másik súlyos csapás ebben az időszakban a gyülekezetekben kialakult erkölcsi válság volt. Ekkorra az első úttörő generáció elment, és akik még éltek a nagy öregek közül, már betegek vagy ágyban fekvők voltak. A fiatalok >>>

Meghívó munkakongresszusra

Kedves testvérek az Úr Jézusban!

Isten segítségével a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége 2025. március 29-én, 10 órai kezdettel munkakongresszust tart a Nagyvárad-Rogériusi Magyar Baptista Gyülekezet imaházában. Szeretettel kérjük a Szövetséghez tartozó gyülekezeteket, hogy a kongresszuson a Belső Szabályzat 43. cikkelye alapján képviseltesék magukat:

- 20-50 tag között 1 képviselő
- 51-100 tag között 2 képviselő
- 101-150 tag között 3 képviselő
- 151-200 tag között 4 képviselő
- 201-250 tag között 5 képviselő
- 251-300 tag között 6 képviselő
- 301-350 tag között 7 képviselő
- 351-400 tag között 8 képviselő

Ezen felül minden megkezdett 50 tag után egy-egy képviselő.

A 20-nál kevesebb taglétszámú gyülekezetek és a leánygyülekezetek az anyagyülekezettel együtt vegyék számításba a tagok számát! Az 50 tag alatti körzetek a lelkipásztorokon kívül küldhetnek még egy képviselőt.

A 2024-es kongresszus résztvevői
Szilágynagyfaluban

A nyugdíjas lelkipásztorok tiszteletbeli meghívottjai a kongresszusnak.

A Szövetség Tanácsa által meghatározott napirendi pontok megtárgyalása után Paul Gericke igehirdetését hallgatjuk meg, majd imádsággal zárul az alkalom.

Könyörögjünk, hogy az Úr áldja meg tanácskozássunkat, és hogy minden ékesen és jó rendben történjen!

Szeretettel az Úr Jézusban,
Rajna Ottó, főtítkárs

>>> közül sokan könnyelmű életet éltek, a menyegzőkön a bor is ott volt az asztalon. Aztán helyreállt a rend, amikor Isten ébredést adott, és sokan új életet kaptak az Úr Jézustól. Az ébredés tüze Erdély- és Magyarország-szerte elterjedt. Aztán eljött a várva várt változás, amikor a kommunista rendszer '89-ben összeomlott, és '90-ben megalakult a mai Szövetség 96 gyülekezettel, 93 leánygyülekezettel, mintegy 9000 taggal.

Megindult és kiszélesedett a teológiai oktatás. Teológusaink ma már két helyről is kaphatnak diplomát: a nagyváradi Emanuel Egyetemtől meg a budapesti Baptista Teológiai Akadémiától. Mekkora változás ez azzal szemben, hogy volt idő, amikor nem vettek fel magyar diákokat a bukaresti teológiára! Még lányok is tanulhatnak zenei területen, hitoktatói képzésben. Ma már bibliaiskolák, baptista óvodák és iskolák működnek országunkban, létrejöttek a táboraink. Szabad és könnyű a kommunikáció: evangéliumi rádiók, tévécsatornák működnek; internetes közvetítéseken követhetjük a gyülekezetek istentiszteleteit. Kapcsolatban állhatunk a világ baptista közösségével. Újraindultak a szociális tevékenységek: idősek otthona, árvamisszió, mozgássérültek felé való szolgálat. Az értelmiségi réteg is kiszélesedett körünkben. Baptista testvéreink jeleskednek a gazdasági, az üzleti életben. Könnyen utazhatunk. Hatalmas dolgok történtek néhány évtized alatt!

Van egy kút Vajdahunyad várában, amit a történet szerint két török fogoly ásott. Azt ígérték nekik az őket fogva tartók, hogy ha kiássák a kút, és víz is lesz benne, akkor szabadon engedik őket. 10 évig ásták a köves talajt, amíg vizet találtak, de végül nem engedték el őket mégsem. És akkor a foglyok felírták a várfalra: „Vizek van, de szívetek nincs.” Miért hozom fel ezt a példát? Azért, mert >>>

ESZTER-előfizetés – 2025

Istené a hála, hogy idén is **elő** lehet **fizetni az ESZTER** lapra! A lap ára változatlan: **10 lej/db**.

Egy évben két szám jelenik meg, így az **egy évre szóló előfizetés 20 lej**. Akik szeretnék személyesen vagy csoportosan megrendelni, kérjük, hogy **2025. március 31-ig** fizessenek elő a Nőszövetség bankszámláján, azzal a megjegyzéssel, hogy: „*Donatie ptr. Revista Eszter, din... (a helység neve)*”. Az átutalást kérjük jelezzék a Nőszövetség pénztárosának üzenetben a könyvelés / nyilvántartás megkönnyítése érdekében! **Elérhetőség: Pap Debora, tel.:**

0735501626. A Nőszövetség bankszámlaszáma: Uniunea Bisericii Baptiste Maghiare din Romania – Asociatia de Femei RO76OTPV380000744582RO02 CIF 4705934 CCBZ Zalau. **(A Nőszövetség vezetősége)**

>>> mint látjuk, soha nem volt olyan jó dolgunk anyagilag, szervezetileg, emberi erőforrás, pénz, felszereltség szempontjából, mint most. Viszont az is igaz, hogy a lelkiség, az odaszánás, a testvéri szeretet, a gyülekezet iránti ragaszkodás szempontjából nem voltunk még ilyen mélyen. Ne csak vizünk legyen: legyen szívünk is! „Álljatok az utakra, nézzetek szét, kérdezősködjete a régi ösvények felől, melyik a jó út? És azon járjatok...” A mi jó utunk nem a módszerek, a statisztikák, a különböző stílusok érvényesítésének útja. A mi utunknak neve is van: Jézus Krisztus! Mindet időben ő volt az, aki megtartotta az ő népét. Ő utána kell nekünk érdeklődnünk, vele kell nekünk beteljesednünk! Az idők változnak, stílusok, korszakok jönnek-mennek, de ő nem változik meg.

Aminek az elődeink által megtapasztalt áldások sokasága köszönhető volt: az Úr kegyelme, az igazi testvéri szeretet, a hit és az áldozatkészség. Azt a lelkületet, amelyet Krisztusban éltek meg elődeink, nekünk is magunkévá kell tennünk!

Minden jót Isten kezdeményezett, az ő kegyelme vitt véghez, tartott fenn és munkált. Különböző tényezők együtt állása eredményezte, hogy a mi közösségünk megalkult. Az az időszak volt ez, amikor Magyarországon a szélsőséges teológiai liberalizmus dívott, amely nem fogadta el a feltámadást, az örök életet, Jézus áldozatát, a bibliai csodákat. Az emberek nem kaptak választ a legégetőbb lelki problémáikra. S akkor Nagyszalontán néhányan azt mondták, hogy „beszéljessünk otthon is arról, amit a templomban hallottunk, olvassuk együtt az ígét!” Ez az időszak az, amikor a bibliaárusok – köztük baptista testvérek is – mennek és viszik a Bibliákat, s elkezdik magyarázni a házi közösségekben. És az honnan van, hogy Cserrepka testvér frissen végzett teológusként éppen ide kellett, hogy jöjjön Szilágyballára? Ő lett az ébredés egyik előhírnöke. Ki mozgatja ezeket a szálakat? A misszió megindulása, az ébredés Isten kegyelme. És mivel minden Isten kegyelme, meg kell aláznunk magunkat, és meg kell tanulnunk az Úr Jézustól, hogy ő szelíd és alázatos. Az anabaptista testvérek úgy készítették világhírű kerámiákat, hogy egyikük megformázta az anyagot, a másik megfestette, a harmadik bekente zománcsal, a negyedik elment a kemencéhez és kiégette – hogy egyikük se mondhassa, „milyen ügyes mester vagyok én!” Mind-egyiknek a keze benne volt sok tudással, ismerettel, alázattal együtt. Nagyon nem áll jól a hívőnek, amikor a mellet döngeti, amikor nem alázatos. Mert az Úr Jézus Krisztus alázatos volt. Ezért olyan idegen a fülünknek amikor azt halljuk, hogy „az én kévéim”. Hozhatunk statisztikákat, hivatkozhatunk eredményeinkre, de minden kegyelem. Ezt tudva éljünk komoly imaéletet, mert ez jellemezte elődeinket is! Ilonka Mihály tv. Csernátonban mindig úgy imádkozott, hogy egyik lábát, ami béna volt, nagy nehe-

zen eltolta magától a kezével azért, hogy le tudjon térdelni a szék mellé. És recsegett-ropogott minden, s testvérünk kínlódott és sóhajtozott, mert nagyon fájt neki. Azt mondták neki, hogy „hát az Úr se várja, hogy így imádkozzon!” Erre ő azt felelte, hogy „az Úr méltó, hogy meghajtsam előtte a térdemet”.

Erre a lelkületre van szükségünk ma is! Mert már nem általános közöttünk az őszinte, családi áhítat, a külsőségeiben is tiszteletet sugárzó megállás az Úr előtt, a rendszeres, elmélyült igeolvasás, a böjt, a szolgálatra való készség. Amikor a COVID beköszöntött, és sok helyen nem lehetett imaházba menni, úgy gondoltuk, hogy amikor majd újra megnyílik erre a lehetőség, akkor azt fogjuk átélteni, amit elődeink, amikor bezárták az imaházakat. Azt hittük, hogy úgy jönnek majd a testvérek, hogy majd betörnek az ajtót, és nagy örömmel lehetünk végre együtt. Hát éppen nem így alakult. Vannak, akik azóta sem lépték át az imaház küszöbét.

Egy másik sarkalatos kérdés, aminek a gyakorlata hiányt szenved: a gyülekezeti rend és fegyelem, és ezek elfogadásának lelkülete. „És mi van, ha nem adtok úrvacsorát? Ad más!” Ha valami nem tetszik zenei téren, a szolgálatok, a hangulat terén, lehetőség van más közösségbe menni gyökértelenül, elköteleződés nélkül. Korábban meg sem fordult a testvérek fejében, hogy a gyülekezetüket elhagyják, és más mezőkre menjenek. Megbecsülték a gyülekezetet és az úrvacsorával való élés lehetőségét.

Az első világháború embert és közösséget próbáló nyomorúságai alatt a szabad baptista szövetség kilenc pénztárt tartott fent: volt kápolnaépítő pénztár, országos segélyező pénztár, rokkant prédikátorokat, a misszionáriusok özvegyeit és árváit segélyező pénztár. Ezenkívül működött pogánymisszió pénztár (ez még nem világos előttem, mit jelentett pontosan), országos misszióiskola pénztár, hadi özvegyeket és árvákat segélyező pénztár, katonai missziós pénztár, amely hasznos csomagok kiküldését fedezte a fronton harcolóknak, végül pedig kilencediként Az igazság tanúja című lap kiadását segítő pénztár. Ha a múltba visszanezünk, nem telt el úgy harminc év, hogy valamilyen földrengésszerű, nagy esemény ne rázza volna meg a közösségünket. A rendszerváltozás óta több mint 30 év telt el, és számíthatunk arra, hogy hamarosan itt is nehéz idők állnak be.

Azt mondja az ige: „Álljatok az utakra, nézzetek szét, kérdezősködjete a régi ösvények felől: melyik a jó út, és azon járjatok, hogy nyugalmat találjatok a ti lelketeknek”. És mit mondtak erre Izrael fiai? „Nem megyünk!” Mi mondjuk azt, hogy megyünk: érdeklődünk, kutakodunk, komolyan vesszük, amire Isten ígéje kér! Mi azon az úton akarunk menni, amelyet ő szabott elénk, s amelynek végcélja az örök dicsőség! Segítsen az Úr erre bennünket!

Kiss Lehel főszerkesztő

Adventi bemerítés Koltón

Öröm volt a mennyben, öröm volt a Koltói Magyar Baptista Gyülekezetben 2024. december 22-én, amikor többszörösen is ünnepeltünk: advent negyedik vasárnapját, a karácsonyi készülődést, de legfőképpen a bemerítkezőt, Téglás Dóra-Teodóra Krisztusban nyert új életét. Az imaórán arról gondolkodtunk: Mi hogyan várjuk Jézust? Vágyakozva, szerelmes menyasszonyként, vagy közömbösen, megszokásból? János Csaba, gyülekezetünk lelkipásztora az ApCsel 8:36-38 alapján köszöntötte az egybegyűlteket. Fülöp és az etióp kormorányik története arra tanít, hogy Isten néha járatlan utakon vezet minket, amit nem értünk, de hinnünk és bízunk kell benne, hisz az Ő terve mindig tökéletes.

Módi Miklós lelkipásztor hirdette az ígét az Ézsaiás könyvének 8:22-ben és 9:1-7-ben leírt próféciákat idézve. „Nem lesz mindig sötét ott, ahol most szorongatás van.” Az emberiség a teremtés óta adventben él – várja a megváltást, a szabadulást. De Isten nem feledkezett meg rólunk! Ő megígérte, hogy nem lesz mindig halál, háború és szenvedés, mert Isten országában örök világosság lesz! A bemerítés is ennek a reménységnek a jele. Jézus vállalta a töviskoronát, hogy mi a dicsőség koronáját viselhessük. Krisztus nélkül sötétség és nyomorúság van, de Benne békesség és remény. Isten ígérete biztos: lesz egy nap, amikor minden fájdalom és gyász eltöröltetik, mert eljön a szabadulás napja. A kérdés már csak az: Mi hogyan várjuk Jézust?

Az igehirdetés után következett a bemerítés mozzanata, amely után a lelkipásztorok kézzel imádkoztak Dóra életéért. Ezután néhányan köszöntötték a frissen bemerített gyülekezeti tagot, bátorítva a kitarásra és hűségre. Örömmel és hálával zártuk a különleges istentiszteletet, és szívünkben kértük Urunk kegyelmét gyülekezetünk új tagjára és egész gyülekezetünkre!

János Csaba lp.

Diakónus-avatás Zilahon

Diakónus-avatásra került sor ez év január 26-án a Zilahi Baptista Gyülekezetben. A Szent Lélek diakóniai szolgálatra elhívó munkája nyilvánvalóvá lett a gyülekezet előtt Püsök József testvér személyében, akit avatás által is felhatalmaztunk a szolgálat végzésére. Az avató bizottság tagjai, a Szilágysági Missziókerület képviselőiben János Csaba, Fazakas György és Székely Béla Dániel lelkipásztorok voltak, valamint a helyi gyülekezet részéről Elekes Sámuel diakónus és Nagy Ferencz lelkipásztor.

Székely Béla testvér Isten ígétét az ApCsel 6:1-8 alapján hirdette, a jeruzsálemi gyülekezet első diakónus választásáról. Testvérünk összegzőképpen kifejtette, hogy melyek a diakóniai szolgálat feltételei: „alázat, készség a feladatok vállalására, becsületesség, megbízhatóság; legyen telve kegyelemmel és erővel, Lélekkel és bölcsességgel; akiben megvan az egyensúly a lelki, az Isten dolgai között és a hétköznapi dolgok között”. János Csaba testvér vezette az avatási szertartást, melynek része volt Püsök József testvér bizonyásgtétele, kikérdezés hitelvi dolgok felől és végül a kézzel imádkozás.

Püsök József testvér elmondta, hogy bár nem érzi erősségének a nyilvános beszédet, de mindig örömmel tesz bizonyásgot az Úr Jézusról. Nagyon hálás családjáért, feleségéért és három gyermekéért, mert látja, hogy Isten vonzásában vannak. Követendő példa volt előtte szülei és nagyszülei élete, akikben láthatta Krisztus munkáját. Gyermekkorától fogva járt a gyülekezetbe. Ekkor még úgy tekintett Istenre, mint egy szigorú, ítélő bíróra, aki előtt mindenkinek meg kell állni, amikor Ő visszajön, és emiatt félelem volt benne. Nagy hatással volt rá a 2000-es években történő ébredési hullám, mely a zilahi fiatalok között ment végbe. Egyik istentisztelet végén megkérdezték tőle is, hogy nem akarná-e rendezni életét Krisztussal, amelyre igennel válaszolt, és átadta életét az Úrnak. Akkor tapasztalta meg, hogy Isten

nemcsak egy félelmetes Isten, hanem egyben egy szereplő és kegyelmes Édesanya is. Ez a szeretet végig kísérté és meghatározta további életét. Krisztus szeretetét és az Úr iránt való buzgóságot látta testvéreiben, akik hűségesen, áldozatkészen szolgálták az Urat a gyülekezetben, közmunkákban vagy táborok szervezésében. Megértette, hogy nem elvárásoknak kell megfelelni, hanem Isten személyre szólóan foglalkozik minden gyermekével. Bemerítkezése alkalmával az 1Tim 6:12 igeverset kapta, melyet mindhalálig szeretne megtartani: „Harcold meg a hitnek szép harcát, nyerd el az örök életet, amelyre hívatattál, és szép vallástétellel vallást tettél sok bizonyosság előtt.” Amikor az avatás szóba került, nem akart ellenkezni Isten akarásával. Megértette, hogy Isten csak azt akarja, hogy örömmel járjon azokban a jócselekedetekben, amelyeket Ő előre elkészített. Az ukrán háború alatt láthattuk, hogy sokan menekültek a háború elől. Ő is menekülhetett volna, de ha az Úr erre a szolgálatra hívta, örömmel vállalja, hogy beáll Krisztus katonájának.

Az avatás után köszöntések hangzottak el Kaszta Sándor, Nagy Anna, Elekes Sámuel és Fazakas György lp. részéről. Hálásak vagyunk, hogy az Úr az Ő Szent Lelke által ma is elhív és felhatalmaz a szolgálatra. Az az imádságunk, hogy az Úr tartsa meg, erősítse és áldja meg testvérünk diakóniai szolgálatát, melyet végez a Gyülekezet építésére és az Úr dicsőségére!

Nagy Ferencz lp.

Női Csendesnapok 2025-ben is!

Örömmel hirdetjük, hogy **idén május 9-11** között lesznek a **Női Csendesnapok** a Hargita Keresztyén Táborban. *Mottó:* „Hajlék az Isten”. A konferencia pénteken 18 órakor kezdődik, és vasárnap ebéddel zárul. Bejelentkezés pénteken 15 órától. A jelentkezési díj **310 RON/személy**, amit ott helyben kell kifizetni. **Rákosi Ibolya** fogadja a konferenciánzni vágyók jelentkezését a **0735 501273**-es telefonszámon, illetve az **ibolya_rakosi@yahoo.com** email címen. **Jelentkezési határidő: 2025. április 25.** A szobafoglalás a jelentkezési sorrend alapján történik.

Misszióra motiváló konferencia volt a Hargita Táborban

Missziós Konferenciát szervezett Szövetségünk a Hargita Keresztyén Táborban. Isteni csodaként éltük meg, hogy a szokottnál sokkal többen jelentkeztek erre az eseményre, körülbelül 140-en gyűltünk össze a táborban. A zenei szolgálatot a brassói gyülekezetből érkezett testvérek vállalták Borzási Péter vezetésével, a Szövetségünket pedig Fazakas György missziói alelnök, Rajna Ottó főtítkárs és Szabó László titkárhelyettes képviselte. A résztvevők többnyire a környékről voltak, de az ország több távolabbi helységéből is érkeztek, így voltak szatmárnémeti, tordai testvérek is.

A konferencia témája „A gyülekezet motiválása a misszióra” volt, előadóként Paul Gericke, kanadai miszionárius szolgált Rajna Ottó testvér tolmácsolásával.

Sokszor halljuk, hogy „a misszió nem passzió”, és ki-merülésig tudunk arról beszélgetni, hogyan is kellene missziózni, miközben azt látjuk, hogy gyülekezeteink létszáma csökken, és sok olyan problémával küszködünk, amelyek belső harcokként megtizedelik, fel-émésztik közösségünk erőforrásait, energiáit. Mi tud minket ebből kimozdítani annak tudatában, hogy a mennybemenetelkor azt a parancsot kaptuk, hogy tegyünk tanítványokká minden népeket?

Paul Gericke előadásában azt emelte ki, hogy a misszió nem rólunk, hanem Istenről szól. Hogy nem a gyülekezetnek van missziója, hanem a missziós Istennek van gyülekezete. Ahogy Jónás története sem Jónásról szól, hanem Istenről. Ez persze a misszió kontextusában nem azt jelenti, hogy nincsenek terveink, projektjeink, költségvetésünk, de ezt nem a magunkénak kell megélnünk, hanem az Isten dicsőségére. Másik oldalról nézve kérdés az, hogy a misszió az egyénké vagy a gyülekezetké-e. S talán ami a legfontosabb az az, hogy ha személyes missziói lehetőséget látunk, akkor a gyülekezet támogatásával menjünk csak előre.

A panelbeszélgetést Fazakas György, missziói alelnök vezette Tóth Attila, Baricz Benedek, Paul Gericke és Győrfi Tóbiás részvételével.

Miért halványult el a missziós lelkelet a gyülekezetben? – hangzott el a kérdés, amelyre több válasz is megfogalmazódott. Már az is jó, hogy ezt kimondjuk, szavakba foglaljuk egy baptista konferencián. De talán azért halványult el a misszió, mert sok munkával, fáradsággal, áldozattal jár – és a mai társadalomra nem jellemző ezeknek a felvállalása. Máskor azt halljuk, hogy amiatt nem megy a misszió, mert „mi már megtettünk mindent”. Kérdés, hogy mikor, mennyit tettünk, és ennek hol a látszatja? Másik nagyon fontos aspektus, hogy >>>

A konferencia résztvevői

>>> ha vannak missziózó tagok a gyülekezetben, akkor lennie kell egy befogadó közösségnek. Ugyanis hiába misszióznak egyesek, ha a közösségbe nem fogadják be az újakat, a barátoszókat. Fordított felvetésben: ha egy gyülekezet átalakítja az istentiszteleteinek a formáját, a liturgiáját, hogy az missziós hangvételű legyen, akkor kell legyenek missziózó tagok is, másképpen nincs miért átalakuljon az istentisztelet. Ugyanakkor visszatérünk az alapokhoz olyan értelemben, hogy újra megfogalmaztuk: a misszió bennem, a családomban, a társammal, a gyermekeimmel kapcsolatban jelenik meg először. Kérdezze meg valaki a férjemet, feleségemet, a gyermekeimet arról, hogy milyen hívő ember vagyok, és ha őszintén válaszolnak, az eldönti, hogy missziózhatok-e mások felé vagy sem. Ugyanakkor nagyon fontos az is, hogy ne aprózzuk el az energiánkat a gyülekezetben pitiáner, kicsinyes kérdésekre, vitákra, hanem bízunk meg egymásban testvérekként, hiszen csak így tud működni a misszió.

Annakidején a nagy evangélizációk hozták meg az eredményeket, ma már sokkal fontosabb az evangélizációban a személyes kapcsolat, az, hogy mit mondanak rólam a szomszédaim, a kollégáim, a főnököm, s ha főnök valaki, akkor pedig az alkalmazottjaim. Ha híjjával találatom, akkor hiába prédikálok és hiába hívom a gyülekezetbe a barátoszókat, már nincs hite az élet-emnek, a bizonyágtévesemnek.

Ugyanakkor a gyülekezet feladata, hogy a tagokat evangélistákká képezze. Legyenek olyanok a gyülekezeti alkalmaink, ahova a barátoszók szívesen jönnek. Legyen a költségevésünkben az emberekbe való befektetéshez szükséges anyagiak félretéve, kerüljenek olyan programok előtérbe, amelyek nem csak épületekről szólnak, hanem az evangéliumról.

Az alkalom végén Szabó László testvér összegezte az elhangzott gondolatokat, bátorítva mindenkit, hogy Is-

ten missziójába egyénileg és közösségileg is kapcsolódjunk be, legyen ez életformánk, prioritásunk.

Közös ebéddel zárult az alkalom. Imánk és vágyunk az, hogy mind a szemlélet, mind pedig a gyakorlat területén legyen változás az életünkben, misszióinkban!

Joó Erika

Aranymenyegző Szatmáron

Megható pillanatokra került sor a szatmárnémeti gyülekezetben, amikor egy istentisztelet keretében megemlékeztünk **Ivánitzki István és Irma** házasságkötésének 50. évfordulójáról. Testvéreink több mint fél évszázada szolgálnak együtt a gyülekezetben, sok áldást véve az Úrtól és továbbítva is áldásokat a gyülekezet tagjai felé. A jubiláló házaspárt igével köszöntötték a lelki barátok és a családtagok. Testvéreink további életére és szolgálatára Isten áldását kívánjuk! Éljenek még sokáig szeretetben és jó egészségben! (Kovács József lp.)

A 2024-es székelyudvarhelyi EMABISZ koncertről...

„Ünnepváró jótékonyági koncertre hív a Székelyudvarhelyi Baptista Gyülekezet és a Hargita Keresztyén Tábor! (...) A jótékonyági rendezvényről befolyt összeget a Budapesti Semmelweis Egyetem udvarhelyi Pethő-konduktív fejlesztő programjának adományozzuk, melynek célja a központi idegrendszeri károsodással diagnosztizált gyerekek és felnőttek életminőségének javítása.” Ezzel a szöveggel hívoztunk elmúlt év novemberében a helyi rádióban a nagyszabású székelyudvarhelyi evangelizációs alkalomra. A fogatékka élöket segítő Pethő-programnak a Székelyudvarhelyi Baptista Gyülekezet ad termet immár hetedik éve az alagsorban, több héten keresztül. Ezzel is nyitunk a város felé, s most a jótékonyági koncerten begyűlt összeggel ennek a programnak a támogatását segítettük elő. Másrésztől ez egy olyan egyedi lehetőséget kínált a misszióra, amit más módon talán nem érhetünk volna el.

A Székelyudvarhelyi Baptista Gyülekezet, a Hargita Keresztyén Tábor és az EMABISZ közös erővel dolgozott a koncert jó kimenetelért. Munkával, hittel kibéreltük a városban levő legnagyobb ülőhellyel rendelkező termet, kockáztatva azt, hogy – a korábbi évek adventi eseményeinek látogatottságára alapozva – magasabb lesz a kórustagok létszáma, mint a közönségé. Imaláncban és böjtben összefogott a gyülekezet apraja-nagyja. Hívoztunk barátokat, ismerősöket, kollégákat, szomszédokat; plakátoltunk, meghívókat osztogattunk; tv-ben, rádióban, interjúkban zajlott a mozgósítás. Az EMABISZ vezetői, a karmesterek és a kórus teljes erővel és maximális odaadással próbáltak, a táborban pedig készültünk a teljes létszámú kórus ellátására.

A koncert előnapján, a buszok indulása előtt levahazott. Balesetveszélyes, csúszós úton indultak el a kórustagok, így még több imára és a lelki felkészülésre volt szükségünk. A hangulat, a hozzáállás, a békességes, szeretetteljes együttlét, ami az egész hétvégét jellemezte, nem megfogalmazható szavakban. Isten különös módon kiárasztotta kegyelmét mind a kórustagokra és zenészekre, mind pedig az egész eseményre. Csak köszönettel tartozunk Istennek, nekünk csak arcunk pirulása. A koncerten nemhogy megtelt a terem, de akkora volt az érdeklődés, hogy sajnos voltak olyanok, akik szó szerint nem fértek be. Leültek az emberek a földre, mivel közel 800 résztvevő volt a 430 férőhelyes teremben. Voltak közéleti és egyházi előljáráások, és voltak meghívottak, érdeklődők sokan, olyanok is, akik soha életükben nem voltak még hasonló eseményen. Mint kiderült, sokan hallgatják az EMABISZ Kórust, és ebből merítenek lelkileg. Hangzott az evangélium az énekek és szövegek által, valamint Mezei Ödön lelkipásztor tolmácsolásában. A nyitott, szomjazó, sóvárgó közönségnek a kórus többet adott, mint valaha. Isten ke-

gyelme kiáradt. Megilletődve, meghatódva és hálát adva tekintünk vissza, és imánk az, hogy az igemag gyökerezzen meg, mi pedig legyünk olyan közösség, akik befogadók vagyunk a városlakók számára. Mi a Hargita Táborban azt mondjuk, hogy tudtukon kívül angyalokat vendégeltünk meg. Köszönjük mindenkinek, aki bármilyen formában hozzájárult a koncert elkészítéséhez, az anyagiakhoz, a lebonyolításhoz, kezdve a plakáttól, a reklámokig, videóig, meghívóig, interjúig, tárgyalásokig, beleértve a program megszervezését és levezetését, a sütemények elkészítését, a személyszállítást, az ajtónállást, a konyhai besegítést és még sorolhatnánk! Nem utolsó sorban köszönjük a karmestereknek és a kórustagoknak az áldozatos, fáradhatatlan munkát, az alázatot és szeretetet, amivel szolgáltak. Az Úr neve legyen áldott!

A visszajelzésekből...

- A város polgármestere így nyilatkozott: „Az elmúlt hét legfelelőbb programja a székelyudvarhelyi baptista egyházhoz köthető. A jótékonyági koncerten szombat este csordultig telt a Művelődési Ház, és egy fantasztikus koncertet láthattunk a jelenlevőkkel közösen.”
- A művelődési ház igazgatója Facebook-bejegyzésében a „minden utamban hű voltál, egész életemben jó voltál” c. énekre ezt csatolta: #Istenházalettaművház #Emabisz #köszönöm
- „Nagyon szép volt a koncert. Szeretem az EMABISZT, gyakran dicsőíték velük. Minden mondatotok a szívemig ért. Isten áldjon!”
- „Köszönöm a szombat esti élményt, felemelő, szívet melengető volt. Hálás vagyok mennyei Atyánk után neked, hogy meghívtál! Adassék meg a lehetőség, hogy még sokat tudjak adni szomjazó népünknek. Áldottak legyenek!”
- „Csodálatos volt a koncert. Óriási élmény lehet abban a kórusban énekelni. Még egyszer szívből köszönöm a meghívást!”
- „A világ legjobb koncertjén voltam tegnap... egyik kedvencem az Úgy szeretlek kezdetű... egész nap dúdolom... lelki luxus a neve... élmény volt.”

Beszámoló: Jóó Erika

„Evangélizáció és bizonyágtevés a hétköznapiakban”

Ebben a témában tartottuk meg 2025. február 15-én Sarmaságon a Szilágysági Missziókerület szolgátevőinek konferenciáját. A kezdő áhítatot Székely Béla Dániel, helybeli lelkipásztor vezette a Kol 4:2-6 alapján. Kértük Istent, hogy adjon megerősödést a személyes meggyőződésünkben; hogy növekedjen felelősségtudatunk a környezetünk iránt, és hogy legyünk bölcssek a beszédben és magatartásunkban a kívülvalók felé is. Majd János Csaba testvér, a missziókerület elnöke köszöntötte a konferencia résztvevőit a Lk 9:60 alapján, biztatva mindenkit, hogy vegyük komolyan elhívásunkat.

Az előadást dr. Simon József tartotta a Mk 16:15–16 versei alapján. A bevezetőben elhangzott, hogy a *bizonyágtevés evangélizálás*. A cél az emberek megmentése, s ennél fontosabb feladat nincs. Egy statisztika szerint a gyülekezeti tagok 95%-a nem tesz bizonyágot, nem evangélizál. Ha legalább 10%-a hűséggel tenné ezt, érezhető, látványos növekedés történne közösségeinkben.

A tanítás során előbb olyan kérdések lettek feltéve, amelyek segítenek az önvizsgálatban, majd megnéztünk néhány evangélizációs módszert. Végül azzal a kérdéssel foglalkoztunk, hogy mi motiválhat a bizonyágtevésre? „*Előbb lenni kell, azután tenni*,” hangzott el. Néhány kérdés, ami segíthet önvizsgálatunkban: „Biztos vagyok-e az üdvösségemben?” „Jó irányba halad-e az életem?” „Van-e életemnek egy biblikus célja?” „Gyönyörködöm-e Isten igéjében?” „Milyen az imaéletem?” „Fejlődik-e a lelki életem, termek-e lelki gyümölcsöt?” „Tudok-e együtt munkálkodni a gyülekezettel?” „Be vagyok-e teljesedve Szentlélekkel?”

„*Isten munkáját a Szentlélek teljessége nélkül nem lehet végezni!*” Simon testvér rámutatott arra is, hogy a Szentlélek teljességét akadályozza a képmutató élet, a komolytalanság, a felfuvalkodottság, a büszkeség, a titkos bűnök, a hanyagság, a lustaság, az engedetlenség. Majd ezekre nézve önvizsgálatot tartottunk, imádkoztunk.

Ami az evangélizációs módszereket illeti, napjainkban a legeredményesebb a személyes evangélizálás, bizonyágtevés. Ebben a kapcsolat kezdeményezése, megteremtése nagyon nehéz sokaknak, de megéri, mert áldás követi. A hagyományos evangélizációs estékre készülve jó ha könyörgéseket tartunk, és megszervezzük a személyes hívogatást!

A személyes evangélizáláshoz erős ösztönző erő kell! Az első, ami minden megtért keresztyént kötelez Jézus hatalommal kimondott parancsa: „*Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek*” (Mk 16:15). De van belső motivációnk is, mert Krisztus szeretete szorongat minket (2Kor 5:14–15). A Jézus iránti szeretetünk erősebb, mint bármilyen földi érték. Harmadszor: ösztönöz az *elvezettek iránti szeretet*. Nem lehetünk közömbösek azok iránt, akikért Krisztus meghalt. Pál apostol a szülő asszony fájdalmát éli át hittestvéreiért, míg kifformálódik bennük a Krisztus (Gal 4:19).

A szünet után áldásos csoportbeszélgetés volt hat csoportban, négy feltett kérdés alapján. Ezután mindegyik csoportból egy személy röviden beszámolt az elhangzottakról.

A konferenciát dr. Borzási Pál szolgálata zárta. Az ApCsel 4:29–31 alapján rámutatott, hogy nagy baj, ha valaki hívó léte szegyeilli Jézus nevét, vagy fél az emberek véleményétől. Mindnyájunknak szüksége van arra, hogy megtanuljon bölcsességgel beszélni; hogy bizonyágtevésünk legyen olyan, mint aranyalma ezüstitányéron; hogy kérjünk Istentől bátorságot, ami ellentéte a szégyenérzetnek és a félelemnek.

Egész nap élvezhettük a sarmasági testvérek vendégszeretetét, akik az alkalom végén finom ebéddel is szolgáltak felénk. Köszönet érte! Tegye Isten gyümölcsözővé a hallott ígét és a bizonyágtételeket! **(Nagy István lp.)**

Az önmagunkról való megféledekezés.

Hat egyszerű ösvény az elménk megjobbítására

írta Scott Hubbard

I.rész

Az élet egyik legnehezebben megfogható ajándéka az önmagunkról való megféledekezés. C.S. Lewis ezt az alázat örömteli jelének nevezi. Tim Keller úgy beszél róla, mint egy ajtóról, ami utat nyit a szabadságra. John Piper pedig az önfeladott csodálat legjobb barátjának tekinti. Hiszen az igazi öröm nem a tükörök világában található, ahogy az igazi békeség sem a lényünk belső forrásaiban, még ha egyre mélyebbre ásunk is az önvizsgálat talaján. Nincs olyan önismereti teszt, amely valódi megelégedéshez vezetne. Persze, fontos önmagunkat ismerni ahhoz, hogy bölcsen élhessünk, de a lelkiileg egészséges ember nem azt tartja legfontosabbnak, hogy épp melyik pszichológiai kategóriába sorolható, vagy hogyan is néz ki a mások által felmutatott tükörben. A lelkiileg egészséges ember egyszerűen, és önmagáról megféledekezve éli az életet.

Ezeket a sorokat nem úgy írom, mint Józsué, aki már belépett az ígért földjére, hanem sokkal inkább úgy, mint Mózes, aki a Nébó hegyén áll. Látom magam alatt az önfeladottság Kánaánját, de még nem az az otthonom. Ízelgetem az ígért földje örömeit, mint mennyei manna, mint a kősziklából fakadt mézet, és mindennél jobban vágyom arra, hogy magam mögött hagyhassam ezt a pusztaságot, és csatlakozhassak azokhoz a szentekhez, akik bővülködnek az örömben, és szűkülködnek az önmaguk körüli forgolódásban.

Ez az ajándék viszont Istentől származik: csakis Ő képes kiegyenesíteni a lelket, ami annyira görcsösen kapaszkodik önmagába. De miközben azért imádkozunk, hogy emeljen fel, és emeljen ki ebből a pusztaságból, mi magunk is tehetünk valamit: FELEJThetünk.

- Feltöltjük a gondolatainkat Krisztussal.
- Engedelmeskedünk állandó önvizsgálat helyett.
- Letesszük a bűnt, és mielőbb rendezzük.
- Elmerülünk valami jóban.
- Jelen vagyunk abban az elhívásban, amit Istentől kaptunk.
- Tanulunk mindenért hálát adni.

Ha azon kapjuk magunkat, hogy túlságosan önmagunk körül forgolódunk, járjuk be ezt a hat egyszerű kis ösvényt az örömteli önfeladottsághoz!

1. Feltölteni Krisztussal

Engedd el! Feledkezz meg magadról! Ne mind magad körül forgolódj! – parancsoljuk időnként önmagunknak, miközben nagyon is jól tudjuk, hogy ez nem megy ilyen

könnyen. Az önmagunkról való megféledekezés egy közvetett folyamat: eszünkbe kell jusson valami sokkal jobb ahhoz, hogy megféledekezhessünk önmagunkról. Vagy ahogy Thomas Chalmers fogalmazott: egy erőteljes figyelem-átirányításra van szükségünk. És mi más érdemelne nagyobb figyelmet, mint maga Jézus Krisztus?

Az Atya parancsolja, hogy Őt hallgassuk (Mt 17:5). A Lélek azért adatott, hogy Őt dicsőítse (Jn 16:14). Az apostolok arra hívnak, hogy Rá tekintsünk (2Kor 3:18; Zsid 12:2). Az angyalok folyamatosan Őt imádják (Jel 5:16–14). Jézus Krisztus gazdagsága végére mehetetlen, dicsősége egyedülálló, és az őt szeretők öröme kimondhatatlan (Ef 3:8; Zsid 3:3; 1Pt 1:8).

De hogyan telhet meg Krisztussal az elménk? Nos, ezer és ezerféleképpen: kikutathatatlan Urunk kreatív felfedezésre hív – és minél inkább kutatjuk Őt, annál jobban megismerhetjük. Talán jobban el kell merülnünk az evangéliumokban. Olvashatunk gazdag, biblikus könyveket Krisztus személyéről és munkájáról. Élvezhetjük Krisztus szeretetét az Ő szentjei közösségében. Lehetünk mi az a barát vagy házastárs, aki gyakran a Megváltóra tereli a beszélgetés fonalát. Bármit teszünk, legyen Jézus a hajnali világosságunk, a lemenő napunk, a délutáni pihenőnk és minden percünk öröme!

2. Engedelmeskedni állandó önvizsgálat helyett

Gondoljunk végig néhány ismerős helyzetet! Tegyük fel, hogy csoportos bibliatanulmányozás után épp úton vagyunk hazafelé egy barátunkkal, de az agyunk még azon pörög, hogy miket is mondtunk a beszélgetés során. Vagy közös éneklés alatt az érzelmeinkre összpontosítunk, vagy épp a többiekhez hasonlítjuk magunkat. Vagy képzeljük el egy családi vacsorát, ami alatt újra és újra átgondoljuk az aznapi munkát, és azt, hogy mit tehetünk volna másképp.

Ilyen, és ezekhez hasonló helyzetekben az önvizsgálat nagyon is természetesnek tűnik, sőt, felelős hozzáállásnak. Fel akarjuk mérni a tévedéseinket vagy épp a bűneinket, és csak jobban meg szeretnénk ismerni önmagunkat. Azonban talán jobban tennénk, ha megfontolnánk, hogy milyen esetben vezethet az önvizsgálat – még ha csak árnyalatnyi – engedetlenséghez.

Mert miközben a bibliatanulmányozás mozzanatain elmélkedünk, megféledekezhünk a mellettünk ülő barátról. Miközben önmagunkra figyelünk éneklés közben, megféledekezhünk az ének Uráról. Vagy miközben az aznapi munkánkat elemezzük és kritizáljuk, elmulasztunk odafigyelti a körülöttünk lévő családtagjainkra. De még ha semmilyen kapcsolatban sem akadályoz az önvizsgálat, hanem csendben, egyedül tesszük azt, akkor is elveheti a figyelmünket egyéb, engedelmességből fakadó dolgokról: például munkánk végzéséről, imádkozásról,

pihenésről, vagy tisztességes, kedves és dicséretre méltó gondolatokról (Fil 4:8).

Nem arról van szó, hogy egyáltalán nincs helye és ideje az önvizsgálatnak, amikor magunkba tekintünk, éberek vagyunk és megvalljuk bűneinket (Lk 17:3; 21:34; 1Jn 1:9), de ez nem a családi vacsora, az esti rutin gyermekeinkkel, a munkaasztalunk, vagy bármilyen más hely, ahol Isten feladatát bízott ránk. Itt Isten arra hív, hogy mások hasznát keressük (Fil 2:4), építő szavakat mondjunk (Ef 4:29), és lélekből cselekedjünk, mint az Úrnak (Kol 3:23).

Amikor tehát önvizsgálatra érzünk indíttatást, ne gondoljuk, hogy feltétlenül engednünk is kell annak. Tegyük fel inkább a következő kérdést: *Vajon ezek a gondolatok nem vonják el a figyelmemet fontosabb dolgokról, amelyekben engedelmességre vagyok elhívva?* Ha pedig úgy látjuk, hogy igen, akkor zárjuk le a gondolatmenetet: *Hamarosan megvizsgálom ezt a dolgot, de most más feladatom van.* És kérjünk kegyelmet Istentől, hogy elvégezhessük azt.

3. Letenni a bűnt, és mielőbb rendezni azt

Tegyük fel, hogy reggelizés közben véletlenül a padlóra lötytyintünk egy tál zabpelyhet, de ahelyett, hogy gyorsan feltakarítanánk, folytatjuk a napunkat. Néha odapillanunk, látjuk a rendetlenséget, tudjuk, hogy a folyadék közben rongálja a padlót, de mégsem teszünk semmit. Bármennyire banálisnak tűnik a fenti példa, sokszor ez a hozzáállásunk a bűnhöz is. Talán úgy kezdjük a napot, hogy meggondolatlanul szólunk, kibújunk valamilyen felelősség alól, vagy eljátszozunk egy tisztátalan gondolattal – azaz bűnt követünk el. És ahelyett, hogy azonnal feltakarítanánk a rendetlenséget, és azonnal beismernénk a bűnt, nem mozdulunk: ott lépkedünk körülötte, miközben gyülekeznek a bűntudat ködös felhői, az önvád és az önmarcangolás.

„Gyakran nyugtalan a lelkünk, tévesek az útjaink, mert nem vittük hő imában Isten elé ügyeink.” – mondja egy jól ismert ének. Hát nincs közbenjárónk a mennyben (1Jn 2:1)? Hát nem olyan Atyánk van, aki irgalommal várja hazatérő gyermekét (Lk 15:20)? Hát nem elég erős megoldás az evangélium minden bűnünkre?

A bűntudatnak önmagában nincs felszabadító ereje. Isten sem mondja azt, hogy csak azután kérhetünk bocsánatot, ha már legalább egy délutánt végigszenvedtünk. Nem – minden, amit csak Istenből, az evangéliumból és az igéből ismerünk, arra hív, hogy most, azonnal válaszoljunk, ahogy szíven üt a bűntudat. Menjünk az Atyához, valljuk be a bűnünket, fogadjuk el Krisztus bocsánatát, és lépünk tovább!

Isten megígérte, hogy amelyik bűnt megbocsátja, azt el is felejtí (Zsid 8:12). Mi mást jelentene ez, mint hogy mi magunk is elfelejtjük? És közben, talán, önmagunkról is megfeledkezünk végre.

Cikk forrása: <https://www.desiringgod.org/articles/forget-about-yourself>

A cikk a következő számban folytatódik.

Kérdezd a pásztort

„Az 1Tim 2:1-4 alapján mit jelent világi vezetőkért imádkozni (pl. országelnök, politikusok)? Hogyan, és konkrétan miért imádkozzunk?”

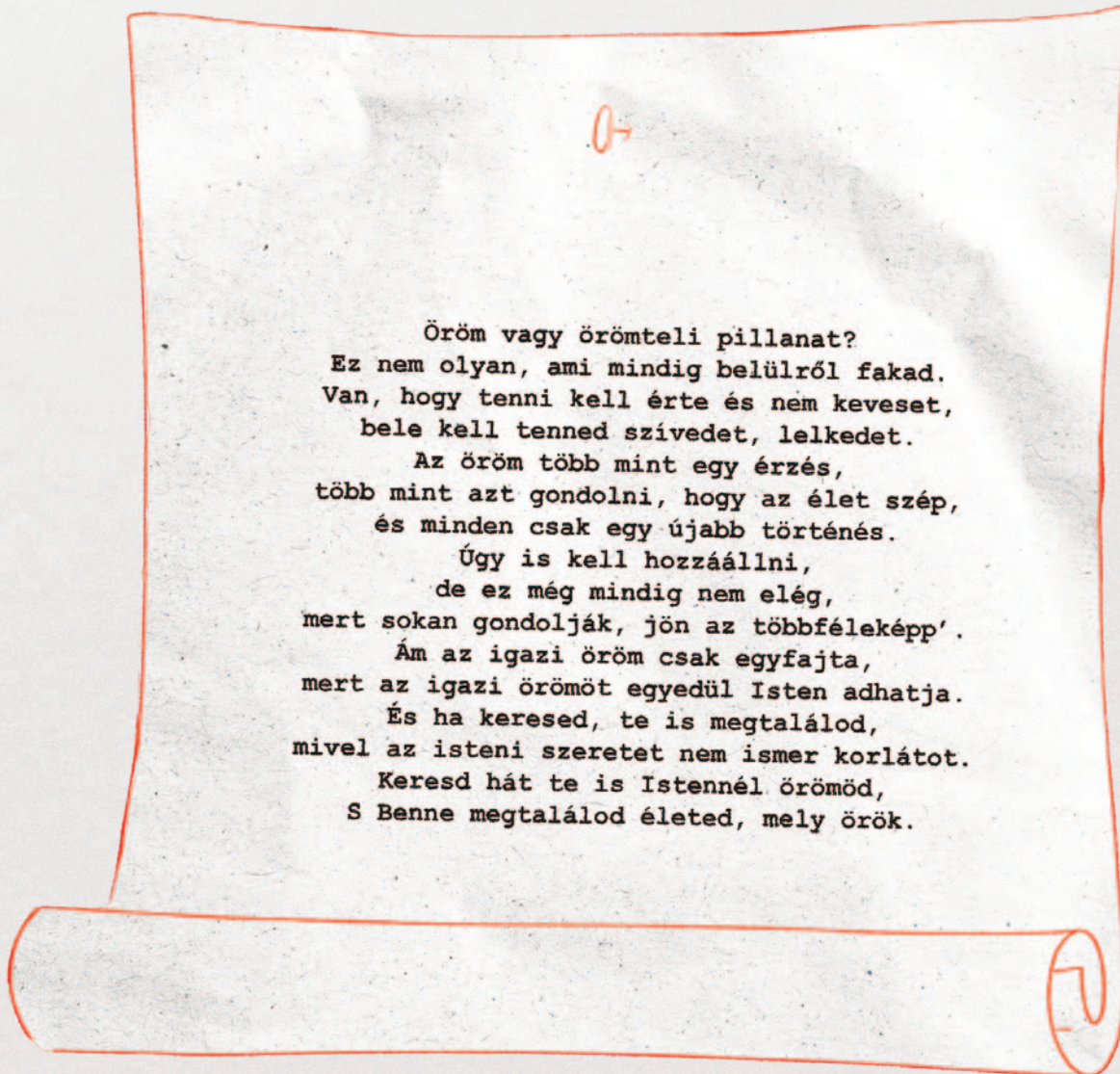
„Mindenekelőtt arra kérlek, hogy tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért, a királyokért és minden fölöttesért, hogy nyugodt és csendes életet éljünk, teljes istenfélelemben és tisztességben. Mert ez jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és eljusson az igazság ismeretére.”

Pál apostol azt szeretné, hogy a gyülekezet tagjai és maga Timóteus is imádkozó emberek legyenek (1 Tim 2:8; 4:7). Az imádkozást nem csak magunkért kell tegyük, vagy a közelebbi hozzátartozóinkért, hanem „minden emberért”. Az imádkozásunk nem lehet személyválogató. Ebbe beletartoznak a politikusok is, akiket abban az időben és ma is sok mindenért hibáztattak, néha teljesen jogosan. Miért emelte ki Pál apostol pont őket a másokért való imádkozásban? Azért, mert ha nem is ismerjük őket személyesen, de közvetetten kapcsolatban vannak velünk. Döntéseik meghatározzák az életminőségünket. Többet hallunk vagy többet beszélünk róluk, mint egy-egy távolabbi családtagunkról. Pál szándéka egyértelmű volt: ne csak egymásnak panaszkodjunk a világi vezetőkről, hanem hozzuk Isten elé életüket!

A legfontosabb, hogy imádkoznunk kell az ő megtérésükért. Mielőtt bármi mást kérnénk, legyen egyértelmű előttünk, hogy egy hívő ember számára az emberek üdvössége a prioritás. Pál a 4. igeversben pont ezt emeli ki, ez az Isten akarata, ez kell a mi célunk és törekvésünk is legyen. Másodsorban imádkozzunk a hívők iránti jóindulatért és olyan döntésekért, melyek az emberek szociális és gazdasági javát segítik elő! A politikai vezetés döntései meghatározzák életünket, sokszor még azt is, hogy keresztyénként miként szolgálhatunk ebben a világban. Harmadsorban, az imádkozásnak hálaadás formája is van. Az első században a keresztyének nagyon sokat szenvedtek politikai vezetők miatt. A keresztyénüldözés, annak többféle formája már Timóteus idejében intenzíven zajlott – ha azok a keresztyének hálaadással kellet imádkozzanak vezetőikért, akkor mi ezekben az időkben annál inkább. Nem azt jelenti, hogy mindig mindennel egyetértünk, hanem megtanulunk Istennek mindenért hálát adni, értékelve a vezető emberek munkáját is.

Pál buzdítása az imádkozásra a gyülekezeti életre vonatkozott, tehát ezt közösségi szinten is kell tegyük, de egyértelmű, hogy a személyes imaéletünk része is kell legyen. Sokszor lebecsülve az imádkozást azt mondjuk: „csak annyit tehetek, hogy imádkozom érted”, pedig sokszor ez a legtöbb, amit tehetünk. Olyan mintha kenyeret adnánk az éhezőknek, gyógyító orvosságot a betegeknek. Az imádkozással sokszor megteesszük a legtöbbet, amit mi tehetünk.

Művész sarok

Kerekes Ferenc verse

Olvass!ak

John MacAthur: Üdvbizonyosság kételyek nélkül

John MacAthur: Üdvbizonyosság kételyek nélkül című könyve abban erősít meg bennünket, hogy üdvbizonyosságunk létfontosságú ahhoz, hogy keresztyénként hogyan reagálunk az élet kihívásaira. Minden igaz keresztyénnek élveznie kellene üdvösségének valódiságát. Ha nincs meg ez a bizonyosság, akkor az életet kétségben, félelemben, lelki nyomorúságok közepette éli meg az ember.

Az író három fő kérdés segítségével rendszerezi gondolatait: Valóban befejezett ügy? – amit a Biblia tanít az üdvösség visszavonhatatlan természetéről. Valódi? – honnan tudod, hogy valóban keresztyén vagy. Ez valami olyasmi, amit érezhetek? – hogyan tapasztalhatod meg, hogy garantált az üdvbizonyosságod.

A könyv olvasása során az fogalmazódott meg bennem, hogy üdvösségünk bizonyossága nélkül nem tudunk a helyünkre állni, mert hiányzik az a biztonságtudat, ami alapul szolgálna. A könyv hangsúlyozza a Szentháromság munkáját megváltásunk biztosítása érdekében. Először az Atya szuverén határozatáról esik szó: „Bizony, bizony, mondom nektek: aki hallja az én ígémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van, sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe.” (Jn 5:24). Jézus kijelentő módot használ, amikor örök életünkről beszél, míg tagadó módon mondja ki, hogy soha nem megyünk ítéletre. Az Atya munkája után elmagyarázza Krisztus főpapi munkáját is. A Zsidókhoz írt levél a Krisztusba vetett hitünkről azt írja, hogy „az a reménység lelkünknek biztos és erős horgonya, amely behatol a kárpit mögé, ahova elsőként bement értünk

Jézus, aki Melkisédek rendje szerint főpap lett örökké." (Zsidó 6:19-20). A zsidó templomban a Szentek Szentjét kárpit választotta el a templom többi részétől. Izráel főpapja évente csak egyszer léphetett be a kárpit mögötti szent helyre, és végezhetett engesztelést a nép bűneiért, de Jézus az Újszövetségben egyszer és mindenkorra mindenkiért engesztelést végzett a kereszten. Ez a biztonság szinte felfoghatatlan: nemcsak, hogy lelkünk a mennyi szentélybe van behorgonyozva, hanem maga Jézus áll őt lelkünk felett. Végül a Lélek pecsétje kerül megjegyzésre: „Őbenne pedig titeket is, akik hallottátok az igazság ígését, üdvösségetek evangéliumát, és hívőkké lettetek, eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlélekkel, örökségünk zálogával, hogy megváltsa tulajdon népét az ő dicsőségének magasztalására.” (Ef 1:13-14). A Szentlélek zálogként szolgál, amely biztosítja, hogy soha nem leszünk magunkra hagyva.

Farkas Szilvia

Ezek vagyunk mi!

Bemutatkozik a Mifi, avagy a mihályfalvi ifjúság:

A mihályfalvi ifi, vagy ahogy mi hívjuk, Mifi, egy olyan közösség, amely számunkra egyfajta otthon jelent. Egy kisebb ifjúsági csoport vagyunk, és bár közülünk sokan máshol tanulnak vagy dolgoznak, hétvégénként összegyűlünk, hogy közösségben lehessünk egymással és Istennel.

Legtöbbször a körzetből járnak be hozzánk, így próbáljuk összefogni a többi gyülekezet fiataljait is. Szombatonként 18 órától vannak az alkalmaink, ahol többek között énekelünk, imádkozunk egymásért és az ifiért is. Legtöbbször a lekipásztorunk tanít minket, de előfordul, hogy közülünk készül valaki buzdtással, bizonyágtétel-

lel. Olyan gyakorlatias témákkal foglalkozunk, melyek segítenek megalapozni a hitünket, segítenek meggyökerezni Krisztusban. Alkalom után szeretünk mindig visszamaradni, beszélgetni egy forrócsoki mellett, hogy ezáltal jobban kapcsolódhassunk egymáshoz, társasozni, énekelni. Vannak rendhagyó ifjalkalmaink is. Egyik csapatépítő tevékenységünk a közös főzés és evés, de emellett nagyon szeretünk a természetben lenni, kirándulni, biciklizni, korcsolyázni és bowlingozni. Lelkipásztorunk segítségével nyáron táborot szervezünk, amire más ifiket is szeretünk meghívni. A gyülekezet életében is igyekszünk részt venni – sokan a gyülekezeti dicsőítő csapat tagjai is, valamint időközönként időseket is meglátogatunk. Ifjúsági konferenciákra és táborokra is örömmel megyünk. Ifi célja, hogy az Istennel való kapcsolatunk egyre jobban növekedjen és mélyüljön, valamint, hogy Isten visszatükrözése által másoknak Krisztushoz vezető bizonyosság legyünk.

Hogy mit jelent számunkra az ifjúság tagjának lenni? A következő mondatok tartalmazzák a választ:

„Számomra az ifi a legjobb barátokat jelenti.” - Pap Imi

„Nekem az ifi egy új családot jelent.” - Brugós Patrik

„Számomra az ifi egy támogató közösséget

jelent.” - Szecsánszki Mirjám

„Számomra az ifi azt jelenti, hogy nem kell egyedül megküzdenem a problémáimmal.” - Cziráj Gréta

„Nekem az ifi egy olyan közösség, ahol másokkal együtt időzhetek Isten jelenlétében” - Izsó Barbara

„Az ifi egy lelki feltöltődés.” - Bartha Johanna

„Számomra az ifi alkalom hitépítő.” - Gazsi Andrea

„Számomra az ifi olyan, mint egy oázis egy hosszú hétvége után.” - Izsó Evódia

„Nekem az ifi egy lelki megerősítő közösség.” - Bakro Ruth

„Az ifi nekem a hosszú hétköznapiak után egy megnyugvás.” - Cserevid Andrea

„Az ifi számomra a legjobb hely.” - Katona Roland

„Számomra az ifi az a hely, ahova mindig szívesen jövök.”

- Szűcs Dániel

Dr. Sallai Jakab lelkipásztor nekrológja

Dr. Sallai Jakab 1975. augusztus 4-én született Szilágynagyfaluban Sallai Péter és Anna második gyermeként. Szülei gyermekségétől fogva hitben, Isten félelmében nevelték három testvérével együtt. Az elemi iskolát a Szilágynagyfalui Általános Iskolában végezte, majd a Szilágysomlyói „Iuliu Maniu” Líceumban folytatta középfokú tanulmányait. Fiatalon elfogadta Jézust személyes Megváltójának, és 1990. szeptember 2-án nyilvánosan is vallást tett hitéről, bemelegítve Torma János lelkipásztor által. A helyi gyülekezetben hamar bekapcsolódott a lelki szolgálatba imaóra-vezetőként. A Teremtő különleges zenei érzékkel ajándékozta meg, ezt a talentumát már ifjú korában kamatoztatta a gyülekezetben.

Érettségi után két évig dolgozott, ekkor értette meg, hogy az Úr lelkipásztori szolgálatra hívja. Jelenkezett a kolozsvári Magyar Baptista Teológiai Szemináriumba, ahol négy évig tanult 1996 és 2000 között. 2000-ben fogadta el a nyárádmagyarósi missziós gyülekezet meghívását. Itt avatták lelkipástorrá, amelyet követően 11 évig szolgált hűségesen a körzetben. Nemcsak az úttörő lelki munkát végezte a körzetben (Nyárádszeredában, Kisadorjánban és Márkodon), hanem szívesen vállalt részt a fizikai munkából is a nyárádmagyarósi imaház építéskor a Standard Kápolna Projektben.

2001. június 2-án kötött házasságot Molnár Máriával, akivel 23 évet élt boldog házasságban. Két gyermekkel áldotta meg őket az Isten: Eszterrel és Krisztinával.

2005-ben lehetőség adódott a továbbtanulásra Angliában, amit örömmel megragadott. Családjával együtt utazott ki Wales fővárosába, és a Cardiffi Egyetemen szerezte meg a teológia mesteri fokozatát 2006-ban.

2011-ben elfogadta az Aradi 2-es számú Magyar Baptista Gyülekezet (a későbbi Reménység Gyülekezet) és az Angyalkúti Gyülekezet meghívását, és családjával Aradra költözött. Itt is sok lehetőség nyílt a szolgálatra, úgy az igehirdetés terén, mint az ifjúsági munkában, vagy a gyerekmiszióban, táborok szervezésében, beteglátogatásban, a szolgálattelvők építésében, bemelegítkező felkészítésében, énekkarban, pengetős zenekarban, csengőkórus vezetésében. De a legfontosabb események számára mindig a bemelegítések voltak, mind a nyárádmagyarósi, mind pe-

dig az aradi körzetben. Ez utóbbiban gondnoki feladatokat is végzett, 6 éven át. Részt vállalt az ügyintézésben és pályázatok írásában is az aradi, az angyalkúti és a zerindi gyülekezetek részére. A lelkipásztori szolgálat mellett rendszeresen vállalta az áhítatok és bibliaórai leckék megírását, de különleges nyelvérzékét kamatoztatva lektori-fordítói munkát is végzett.

2016-ban doktori diplomát szerzett gyakorlati teológiából a Kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetemen a Református Tanárképző Karon. A doktori fokozat megszerzése után a várad Baptista Teológián és a Bibliaiskolában tanított, majd egyetemi docensként oktatott a budapesti Baptista Teológiai Akadémián. Mindig sokat olvasott, mert ugyanúgy szeretett tanulni, mint tanítani.

Hosszú éveken keresztül volt a MKT (Megyei Küldöttek Tanácsának) tagja az Aradi Magyar Baptista Gyülekezetek képviselőjeként. Bátran felvállalta nemzetiségét, és foglalkoztatták a magyar közösség érdekei is.

2024 márciusában kezdődtek egészségügyi gondjai, amikor agyérögörccsel kezelték az aradi kórházban, majd májusban erős gyomorfájdalmakkal került a temesvári kórházba. Ezután orvosi kivizsgálások sorozata következett, majd szeptemberben vastagbélrákkal diagnosztizálták. Sajnos, a betegség nagyon agresszíven fejlődött, négyszer műtöttek, de mégsem tudták kivenni a daganatot. Sok fájdalomban volt része, de sosem panaszkodott. A kórházban töltött hetek alatt sem csüggedt el, végig reménykedett a gyógyulásban. Végül családjával együtt megértette, hogy az Úrnak más terve van vele: magához akarja venni őt, amit békésen elfogadott. Utolsó perceiben is tudatánál volt. A családjától elbúcsúzva 49 éves korában, türelemmel viselt szenvedés után 2025. január 17-én, péntek hajnalban békés szívvel az Úrhoz költözött.

Sallai Jakab lelkipásztor úgy élt, ahogy élni érdemes: Istent szeretve, Jézust szolgálva, a Szentlélek vezetésére figyelve és a hozzá közel és távol állókat felemelve, tisztelve és szeretve. Szép lelki örökséget hagyott. Kitartása, szorgalma, hűsége jó példa marad mindnyájunk számára. A viszontlátás reményében búcsúzik tőle családja, édesapja, testvérei és az erdélyi, illetve az egész magyar baptista közösség.

Sallai Jakab testvér temetésére nagylétszámú résztvevénnyel telt közösség, köztük több mint ötven lelkipásztor részvételével 2025. január 21-én, Szilágynagyfaluban került sor. Szolgáljanak vigasztalásul a gyászolóknak Jézus szavai, amit Jakab testvérünk is idézett utolsó perceiben: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él!” (Jn 11:25)!

■ 2024. február 7-én hunyt el Krasznán † **Hajas Erzsébet** testvérnő, aki 83 évet kapott a Mennyei Atyától ezen a földön. Temetésére február 9-én került sor a krasznai temető kapujától. Isten vigasztalja a gyászoló családot! (Gönczi Géza)

■ 2025. február 2-án kísértük utolsó útjára † **Nagy (szül. Kulcsár) Irén** testvérnőt, akinek az Úr 86 évet adott. Gyermekkorát a II. Világháború miatti inség és nélkülözés jellemezte. Már fiatalon, 16 éves korában befogadta szívébe az Úr Jézust és bemerítkezett. Pályafutását szülőfalujában, Szilágyperecsenben kezdte könyvtárosként, majd tanított is. Később Selymesilosván dolgozott pedagógusként. Nagybányán is dolgozott, mint bérszámfejtő, majd a zilahi bútorgyárban helyezkedett el. 1966-ban házasságot kötött Nagy Ferencsel. Házasságukat Isten három leánygyermekkel (Márta, Judit és Gabriella), 4 unokával és 8 dédunokával áldotta meg. 2020-tól özvegységben élt, majd 2023-tól a szalárdi Filadelfia Idősek Otthona lakója lett. A temetési istentiszteleten a zilahi baptista gyülekezet tagjai és énekkara szolgált. Isten ígéje a Mt 25:31-40 alapján szólt a Jézus Krisztussal való találkozásunkról. Legyen mindannyiunknak része a feltámadás örömeiben! Isten vigasztalja a gyászoló családot! (Nagy Ferencz lp.)

■ † **Püsök Zoltánt** 2024. szeptember 8-án kísértük utolsó útjára. Alig volt negyedik osztályos, amikor súlyos betegség, agyhártyagyulladás érte. Az Úr meghallgatta édesanyja imáját, és felepült ebből a betegségből. 17 éves korában bemerítkezett Veress Ernő lelkipásztor által, és csatlakozott a zilahi baptista gyülekezethez. A zilahi csögyárban dolgozott, de a katonaság után nem látogatta többé a gyülekezeti alkalmakat. Ekkor még a saját útját járta, és első házasságából egy leánygyermekük született, Tímea. Később Tóth Rebekával kötött házasságot Krasznán. Ezután kezdett el újra közeledni Isten felé. Házasságukat az Úr egy leánygyermekkel áldotta meg, Dalmával. Arról tett bizonyosságot, hogy megtapasztalta, hogy milyen a gondos családi élet. A betegségek közepette Istent kereste, megtapasztalva az Ő lehajló szeretetét, megbocsátó kegyelmét. Hazatalált az atyai házhoz. 63 évet élt. „Íme, áldásul volt nékem a nagy keserűség, és Te szeretettel kivontad lelkemet a pusztulásnak verméből, mert hátad mögé vetted minden bűnemet!” (Ézs 38:17). (B. I. lp.)

■ † **Id. Debreczeni Józsefet** 80 évesen hívta haza az Úr 2025. február 6-án, Krasznán. A '60-'70-es ébredés idején döntött Jézus Krisztus mellett, majd Nagy Mihály lelki-

pásztor által bemerítkezett feleségével, Tunyogi Bertával együtt, akivel 56 évet éltek együtt boldog házasságban. 1976-ban lettek a krasznai magyar baptista gyülekezet tagjai. Az utóbbi tíz évben betegségek korlátozták abban, hogy testileg is ott legyen a gyülekezeti közösségben, de az istentiszteletek élő közvetítése táplálta őt lelkileg. Fiatalon asztalos mesterséget tanult, amely fő megélhetési forrása lett. Öt gyermeket neveltek, akik családtagjaikkal együtt körülvették a koporsót (Edit, Matild, József, Ilona és Enikő). Lesz viszontlátás! „A mi esztendeinknek napjai hetven esztendő, vagy ha feljebb, nyolcvan esztendő, és nagyobb részük nyomorúság és fáradtság, amely gyorsan tovatűnik, mintha repül-nénk” (Zsolt 90:10). (B. I. lp.)

■ † **Özv. Bódizs Béláné Sára** testvérnő márciusban 86 évet töltött volna, de 2025 januárjának első napján az Úr hazahívta. Kislánként nagyon szerette a történeteket, ezért gyakran meglátogatta a szomszédban élő, hívő Darabont Árpádnét, aki bibliai történeteket mesélt neki, és elhívta az imaházba. Nagyon szerette a gyülekezet közösségét, ahol hallott a mennyországról, a pokolról, Istenről, az Úr Jézusról, s egy alkalommal megértette, hogy „aki hisz, a mennybe kerül, aki nem hisz, megy a pokolba”. Ez a felismerés indította el szívében, majd családja életében is a megtérést. 16 évesen az Úr Jézus példáját követve bemerítkezett Kulcsár István perecseni lelkipásztor által a Kraszna folyóba. A krasznai gyülekezet ekkor ünnepelte 50 éves jubileumát. Hűségesen szolgált a gyülekezetben, mint vasárnapi iskolai tanító és énekkari tag. 1960-ban kötött házasságot Bódizs Bélával. Házasságukat az Úr 3 gyermekkel ajándékozta meg. Alig tíz év és tíz hónap házasság után férje (Károly testvérével együtt) baleset következtében az Úrhoz költözött, aki ekkor a gyülekezet elöljárója is volt. 53 év özvegység következett, amelyben az Úr ígéje éltette: „Kezeinek cselekedetei hűség és igazság, minden Ő végzése tökéletes” (Zsolt 111:7). Arról tett bizonyosságot, hogy „az Úr mindvégig hűséges támaszom volt, és az Úr Jézus érdeme által megmentette a lelkemet az örök életre. Az Úrre legyen minden dicsőség!” (B. I. lp.)

■ † **Csengettyűs János** 64 évet élt. Gyermekkorát és ifjúságát Krasznán töltötte. Fiatal korában kőművesmunkát végzett, majd csempekályha rakásával foglalkozott. 45 évet élt együtt házasságban Erzsébettel. Házasságukat az Úr hat gyermekkel áldotta meg. 1998-ban merítkezett be, és a krasznai roma baptista gyülekezet tagja lett, ahol az Urat szolgált, mint igeszó, hűségesen. Szívbetegsége 2022 márciusában kezdődött. 2025. február 15-én este még részt vett az evangélizáló istentiszteleten, ahol elsőként imádkozott, amikor erre lehetőség adódott. Másnap reggelre az Úr hazaszólította. „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam” (2Tim 4:8). Emléke legyen áldott! A virrasztón és a temetési istentiszteleten az ígét a helyi lelkipásztor hirdette, és a krasznai énekkar és zenekar szolgált. (B. I. lp.)

Járj bölcsekkel

— Sallai Jakab emlékére —

Gondolat-tágítás, ezzel a kifejezéssel jellemezte angliai tanulmányait. A szokatlan szóösszetétel azóta fel-felbukkan az emlékezetemben. Olyan jelenségek kapcsán, hogy teljesen új problémával szembesülök, amelynek a megoldása aztán rákényszerít(ene) másféle gondolkodásra.

Az a beszélgetésünk Sallai Jakab lelkipásztorral és feleségével, Máriával 2006 júliusában történt. Vasárnap reggel volt, és az erdőszentgyörgyi imaház udvarán várakoztunk. Bent a terem már majdnem megtelt, a gyülekezet lelkipásztor-beiktatásra készült. Az alkalom és a kicsike időrés interjúhoz nem nagyon illett. Sürgetett viszont a szerkesztő örökös gondja, hogy lapjának valami friss anyagot gyűjtsön.

2005 szeptemberében indult el a fiatal lelkipásztor házaspár a Dél-Wales-i Baptista Teológiára. A Szövetség ajánlotta őket. Magukkal vitték a kislányokat, a három és négyéves Esztert és Krisztinát. A tanulás és az ottlét költségeit különféle támogatások biztosították. Nekik az úti-költséget és a vízumot kellett fizetniük, mondotta Jakab testvér, de még az sem ment könnyen. A teológiai mesteri fokozat megszerzésére már egy évvel korábban is nyílt lehetőség, de akkor nem jött össze a pénz.

Lehetett volna szinte megállás nélkül tanulni, derült ki a beszélgetés során, de a hajlékony programba belefért a szabadidő is. Mert ne úgy képzeljem, hogy egy csomó könyv elolvasása által, rengeteg új információval kellett töltekezniük. Inkább egy kérdés vagy tárgykör gondolat-tágító átbeszélésére került a hangsúly, valamint sok-sok dolgozat megírására.

Miben gazdagodtál, mivel vagy most több?— volt a befejező, túlzottan is gyakorlatias kérdésem. Lehet, hogy nem lettem ettől jobb lelkipásztor, válaszolta, és elnevette magát. Inkább tudósokat szerettek volna formálni belőlünk. Lehet, hogy az sem lettem, mondotta újból nevetve.

Utolsó mondatai ezek voltak: Jó volt új dolgokat tanulni. Meg beleláttunk az ottani gyülekezetek életébe. A tananyag is kitérőlt előttem. Több mindent kellett újragondolnom: „Csakugyan, hogy is van hát?”, amikről úgy véltem, hogy „Mindig is így volt!”, és amin addig nem is törtem a fejem. Szembesültem azzal, hogy nem mindenki ugyanúgy gondolja. És ezt esetenként nem volt könnyű megemészteni.

Egy-egy embertársunkkal — ha elmegy — egész kis világ távozik... Jakab testvértől akkor legalább három megfontolásra méltó gondolatot kaptam. Az első az ő fiatal életkorához kapcsolódik. Ezt megfogalmazni Háló Gyula lelkipásztor-költő szavait veszem segítségül: „A bölcsesség ga-

ranciája nem a tapasztalatok mennyisége, hanem azok helyes értelmezése”— állapította meg egy 2023-as elmélkedésében a Békehírnök főszerkesztője. A második a „Csakugyan, hogy is van hát?” — helyzetre mutat rá. Russell Moore, a Christianity Today főszerkesztőjének szavajárása a „Wait a minute!”, azaz „Álljunk meg egy percre!”. Világunk roppant szövevényes, történéseit, hogy megértsem, több mindent újra és újra át kellene gondolnom. A harmadik tanulság már együtt visszhangzik egy nagyon régivel: „Aki bölcsekkel jár, bölccsé lesz” (Péld 13:20).

Odaszegődöm tehát a nálamnál többekhez. Olyan törekvés ez, amiben Sallai Jakab példaadó alázata nagyon sokat segíthet.

Szilágyi László, Cleveland

Húsvéti célgyűjtés a szilágynagyalui gyülekezet lelkipásztori lakása építésének befejezésére

Önkéntes munka a lelkipásztori lakásnál

A gyülekezet szakbizottsága már 18 évvel ezelőtt eldöntötte, hogy a közösségnek új pásztori lakást kell építeni, mert a régi egészségtelen, a falai nedvesek és penészedik. De a körülmények úgy alakultak, hogy a terv eddig nem valósult meg. Hosszú idő után, 2021 januárjában úgy határozott a gyülekezet, hogy megveszi azt az ingatlant, ami korábban a Szilágysági Misszióközpont oktatási központja számára is fel volt ajánlva. A vásár megtörtént, és 2022-ben az építkezési engedélyt is megkaptuk egy kétszintes lelkipásztori lakás építésére. Testvéri összefogással, jókedvű adakozással és némi kölcsönrel 2023. február 11-ére sikerült befedni. Azóta sikerült a kölcsönt megadni és a villanyt beszerezni. Jelenleg pirosban áll az épület, ennek befejezéséhez szeretettel kérjük a Szövetséghez tartozó gyülekezeteket, hogy segítsenek a munka befejezésében! (Nagy István lp.)

A BIBLIA FÉNYÉBEN (53.)

Jézus tiltása

Azt fogjuk közelebbről megvizsgálni, hogy miért tiltotta Jézus csodáinak és személyének kibeszélését.

Amikor a süketet és nehezen beszélő embert meggyógyította, „megparancsolta nekik, hogy senkinek se mondják el; de mennél inkább tiltotta, annál inkább híresztelték.” (Mk 7:36). De hiszen a pogányság határvidékén, a Galileai tengernél, Tízváros tájékán még inkább terjedhetett volna a jó hír, szét az egész világba, Damaszkuszba, Kis-Ázsiába, az egész Római Birodalomba! Miért tiltotta meg Jézus, hogy bárkinek is elmondják, ami történt?

A gadarai megszállott megszabadítása után nem engedte őt vele menni, hanem visszaküldte övéihez: „Eredj haza a tiedhez, és jelentsd meg nekik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könyörült rajtad.” (Mk 5:19)

Amikor feltámasztotta Jairus lányát, a jelenlévők igen csodálkoztak. „Ő azonban erősen megparancsolta nekik, hogy ezt senki meg ne tudja.” (Mk 5:42-43).

A vakot hazaküldte meggyógyítása után, és ezt mondta neki: „Se a faluba be ne menj, senkinek el ne mondd a faluban.” (Mk 8:26).

Amikor útban voltak Jeruzsálem felé, „Galileán mentek át; és nem akarta, hogy valaki megtudja” (Mk 9:30). Péter vallástétele után „rájuk parancsolt, hogy senkinek se szóljanak felőle!” (Mk 8:29-30).

A leprás megtisztítása után így szólt: „Meglásd, senkinek se szólj. Hanem eredj, mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel az ajándékot, amelyet Mózes rendelt, bizonyságul nekik.” (Mk 1:43-44; Mt 8:4). Mi lehet az oka ezeknek a tiltásoknak?

A krisztushit feltartóztathatatlanul terjedt, és semmi gát nem tudta már útját állni. A „kenyérszaporítás” után olvassuk, hogy „Az emberek azért látva a jelt, amelyet Jézus tett, mondanak: Bizonynal ez ama próféta, aki eljövendő volt a világra. Jézus azért, amint észrevette, hogy jönni akarnak és Őt elragadni, hogy királlyá tegyék, ismét elvonult egymaga a hegyre.” (Jn 6:14-15). De Jézus nem azért jött, hogy királlyá tegyék! Ekkor még tanítványai sem értették a kereszt lényegét.

Jézus látta a veszélyt, hogy ha gyógyítói mivolta köztudottá válik, akkor már csak csodákat kívánnak majd, és nem figyelnek a lényegi üzenetre.

A gadarénus esetében a „vele maradás” kérése gyakorlatilag azt jelentette, hogy vegye fel őt tanítvány-iskolájába. De Ő tanítványait arra képezte, hogy Izrael népéhez küldhesse ki Isten országának hirdetésére (ld. Mk 3:14; Mt 15:24), és erre a feladatára e „pogány” férfi alkalmatlan volt! Arra viszont alkalmas volt, hogy otthon és tágabb környezetében hirdesse Jézust a pogányok között. Neki ott volt a szolgálati helye, ahonnan Jézust arra kérték, hogy távozzék az ő határukából.

Jairus leányának feltámasztásánál a gúnyolódó hitetleneket kizárta isteni hatalmának megmutatásából.

A tiltások ellenére Keresztelő Jánosnak azokkal a jó hírekkel válaszolt, amiket tiltott kibeszélni: „menjete el és jelentsétek

Jánosnak, amiket hallotok és láttok: a vakok látnak, és a sánták járnak; a poklosok megtisztulnak, és a siketek hallanak; a halottak föltámadnak, és a szegényeknek evangélium hirdettetik!” (Mt 11:3-6).

A tiltás a tanítványoknak azért szólhatott, hogy ezzel megóvja őket a bennfenteskedéstől. A jó hír nem attól lesz jó hír, hogy ők mondják!

Leginkább azonban arra kell gondolni, amit az első csodánál, a kánai menyegzőn mondott Jézus: „nem jött még el az én óráim!” (Jn 2:4). A megdicsőülés hegyéről leszállva „megparancsolta nekik, hogy senkinek se beszéljék el, amit láttak, csak amikor az embernek Fia a halálból feltámad” (Mk 9:9). Tehát az „óra” akkor jött el, amikor Jézus feltámadt! Utána már az lett parancsolva nekik is, nekünk is, hogy hirdessük az evangéliumot minden teremtésnek, a széles világon!

Dr. Borzási István lp.

A GooglePlay boltból letölthető az **Áhítat-app** új verziója, amely tartalmazza a 2021-2025-ös évek elmélkedéseit. Az alkalmazást a statisztika szerint már több mint 1500-an használják, és a „Napi áhítatok” kulcsszóval lehet rákeresni.

Szeretet – kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Borzási Pál **Főszerkesztő:** Kiss Lehel

Felelős szerkesztő: Gönczi Géza

410050 ORADEA, Str. Gen. H. M. Berthelot 5.
Szerkesztőségi telefonszám: 0735 500 009

E-mail: szeretetlap@gmail.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Lapzárta: a megjelenést megelőző hónap 12-e.

Nyomtatás: Inkpress Nyomda, Bihar.

A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605